

‘Misschien zeg ik het veel te weinig tegen je, maar je moet weten dat ik echt heel veel om je geef, dat ik je zal missen en dat ik hoop dat je weer snel thuiskomt.’ Alsof er twee dolken ergens tussen haar ribben in de buurt van haar hart werden gestoken, kromde Isabel haar schouders naar voren. Een laatste zoen en een ‘ik bel je als ik veilig geland ben’. Isabel nam haar handbagage, volgde de borden in de richting van de gates. Na zo’n twintig meter hield ze in en keek om. Hij stond nog op dezelfde plek, een droevige glimlach rond zijn lippen, een hand omhooggestoken. Ze glimlachte al even droef terug. Toen draaide ze zich om en in enkele snelle stappen transformeerde ze van stijf ingesponnen cocon naar frêle vrije vlinder.

Nooit eerder had zij in haar eentje gevlogen.

Ze dwaalde door de duty free shops, speurend naar souvenirs die ze aan nu nog onbekenden zou kunnen geven. Het komt vast van pas, dacht ze, voor de moeders van de beide jongens bijvoorbeeld. Twee blikjes stroopwafels en twee verpakkingen Haagsche Hopjes, een paar sleutelhangers met een oranje lintje en Delfts Blauwe klompjes. Haar oog viel op een stapel mini bordjes of schoteltes, ook van Delfts Blauw. Wat je ermee kon

was haar een raadsel. Ze waren hooguit vijf centimeter in doorsnee, maar ze nam er toch acht van mee.

Bij de gate kreeg ze een berichtje van Joris.

“Ik kijk morgen of ik een vlucht voor de woensdag voor Hemelvaart kan boeken. We kunnen vier dagen blijven. Goede vlucht. Kus.”

Hemelvaart? Dat was al over twee weken! Mijn hemel, geen sprake van!

“Goed idee, maar wacht met boeken. Eerst afwachten hoe alles gaat. Kus.”

Isabel las het berichtje terug en veranderde ‘goed idee’ in ‘dat is een idee’ en drukte op verzenden. Daarna zette ze de telefoon uit.

Isabel had online een stoel aan het raam gereserveerd, een stukje voorbij de vleugel. Toen ze al schuifelend door het gangpad haar plaats bereikte, zag ze dat deze bezet werd door een Turkse dame op leeftijd. De man naast haar zou haar echtgenoot kunnen zijn. Moest ze er iets van zeggen? Haar plek opeisen? Het leek haar nogal kinderachtig, zo’n ‘ik wil bij het raampje’, en ze zei daarom niets. Ze nam haar map met spullen voor de vlucht uit haar koffertje en stak hem in het opbergvak van de stoel waarachter ze nu moest gaan zitten. Het koffertje schoof ze in het bagagevak boven de stoelen. Ze trok haar jas uit, vouwde hem op en legde die ook in het bagagevak. Haar sjaal knoopte ze los, maar ze hield hem wel om. Isabel keek nog een keer op het kaartje met haar stoelnummer en wierp een blik op de Turkse dame. Nee, niets zeggen. Gelaten ging ze zitten.

Plakkerige draden begonnen de zojuist ontvouwen en nog licht kleverige vlindervleugels weer in te spinnen. Als om dat proces stop te zetten schoof Isabel naar achteren, haar rug strak

tegen de leuning. Ze gespte zich vast in de vliegtuigstoel. Klik. Hoe heette het elfje ook alweer in het verhaal van Peter Pan?

Je moet weten dat ik echt heel veel om je geef. Verdomme! Waarom niet ik ben stapelgek op je of ik hou zielsveel van je, gevolgd door een ik zal je vreselijk missen, maar ik begrijp hoe belangrijk dit voor je is, dus neem je tijd daar in Turkije. Maar als het in de aard van Joris lag om dat soort dingen te zeggen...

Isabel zag de doorschijnende, trillende vleugels van het elfje voor zich, een beeld dat gevoelig overging in dat van een vogel die met uiterste zorg en gele snavel zijn ravenzwarte vederpak fatsoeneerde. Ze keek er gefascineerd naar. Het leek haar dat het symbool van haar project 'vleugels' zou gaan worden. Er waren in minder dan twee uur tijd al drie verschillende vleugeltypes in haar gedachten verschenen. Op het moment dat ze dat dacht, doemde het vierde voor haar op; dat van het zilvermetalen toestel dat haar naar Kayseri zou dragen.

De wrevel loste op. Het avontuur was nu werkelijk begonnen! Toen even later de motoren het vliegtuig bulderend in beweging zetten, grepen haar vingers in elkaar. Een ongeadresseerde smeekbede kwam geluidloos over haar lippen. *Laat me alsjeblieft niet neerstorten. Niet nu, niet net nu!* Toen Isabel meende dat het vliegtuig de gevarenzone was ontstegen, ontspande ze om zich het volgende moment met een schok te realiseren dat de jongens uit Kayseri wellicht net zulke schietgebedjes het luchtruim in gezonden hadden, nog intenser dan zij. Wat was er in hun hoofden omgegaan, wat had hen gedreven, waar hadden zij hun hoop op gevestigd? Waren ze bang geweest? Natuurlijk waren ze bang geweest!

Isabel nam de map met spullen voor de vlucht op haar schoot; een puzzelboekje, uitgeprinte google maps, informatie over Kayseri, een paar blaadjes met belangrijke uitdrukkingen in het

Turks en het krantenknipsel. *“Twee jongens dood aangetroffen in landingsgestel”* luidde de kop van het korte artikel dat ze als bureauredacteur bewerkt had. Ze had er met pen de datum bij geschreven; 4 april 2010. Dergelijke voorvallen kwamen vaker voor en meestal betrof het jongens of jonge mannen uit Afrika die de armoede en uitzichtloosheid van hun bestaan wilden ontvluchten en hoopten op een beter leven in Europa. Maar hier betrof het twee Turkse jongens die er goed doorvoed hadden uitgezien. Ze droegen een paar lagen kleding onder de werkkleding van het onderhoudspersoneel op het vliegveld van Istanbul. Op het lichaam van de oudste was een etuitje met iets meer dan duizend dollar gevonden en een klein bedrag in yuan. Bovendien zaten ze niet in een toestel dat op weg was naar Europa, maar naar China. Waarom in hemelsnaam?

De man naast haar schraapte licht zijn keel en toen Isabel hem aankeek, zei hij met een wijsvinger gericht op het krantenknipsel: ‘Dat was een tragische geschiedenis.’

Isabel keek verrast op en vroeg: ‘Weet u wat meer over deze geschiedenis dan er in dit stukje te lezen valt?’

Haar buurman nam het knipsel van haar aan en liet ook zijn vrouw meelesen. Ze wisselden ...